

ЖОВТЕНЬ
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТИМЕ

Я ВАС ЛЮБЛЮ, САЛЕЗІЯНИ!

«Більшість з нас не уявляє свого життя без отця Боско та Салезіян, і тому ми можемо стверджувати, що Бог не був би закоханий в нас “божевільною” любов’ю, яка сповнена сміхом і великими переживаннями, якщо в нашому житті не було б саме його – отця Боско».

Дорогі друзі та читачі «Бюлетеня», завдяки Синоду, який буде проведено в Римі, Церква прагне вислухати мрії молоді і відповісти на них своїм «материнством». У повній гармонійній злагоді з Церквою ми, Салезіяни, готуємося зробити те ж саме завдяки проведенню Генеральної капітули, яку зараз готуємо.

Ми хочемо почути серце абсолютно всіх молодих осіб: від найближчих до найдалших від нас або ж від яких ми найбільш віддалені. Ми запитуємо їх, чого вони очікують від нас, як ми можемо їм допомогти і яким чином вони можуть допомогти нам зберегти вірність Господеві, як отець Боско. Їхня участь у капітулярній асамблеї стане більш ніж «символічною»; але, навіть якщо вони не зможуть фізично взяти участь в усіх моментах ГК 28,

вони зможуть бути присутніми завдяки своєму юному, сильному, мужньому і навіть «сміливому» слову, яке ми вислухаємо з відкритим і готовим серцем.

Тема Капітули наступна: «Якими мають бути салезіяни для сучасної молоді?». Це найгарніше і найбільш відповідне запитання з тих, які можна поставити. Навіть філософ Умберто Галімберті пояснює: «Молодь потребує мотивованих і харизматичних вчителів, оскільки вона вчиться завдяки захопленню». А дорослим особам молодь каже: «Ми вас не ненавидимо, а, навпаки, ми будемо дуже вдячні, якщо ви зможете допомогти нам втілити в життя те, ким ми прагнемо стати, адже мрія є й у нас, і ми не хочемо, щоб вона згасла, як падаючі зірки».

«ДОРОГИЙ ОТЧЕ АНХЕЛЮ»

Для того, щоб навести приклад, я б хотів поділитися з вами двома листами, які нещодавно отримав. Перший з них – це особисте повідомлення, отримане у Фейсбуці, а другий – це свідчення одного юнака, з яким я зустрівся під час однієї з моїх останніх подорожей.

Я наведу обидва листи в такому вигляді, як вони були написані молодими особами, включаючи граматичні помилки. Перше повідомлення я отримав два тижні тому від однієї молодої аніматорки:

«Дорогий отче Анхелю,

Я щойно подивилася твоє послання про Генеральну капітулу 28 і вирішила написати тобі, щоб сказати кілька слів. Тема Капітули здалася мені дивовижною. Я вже присвятила час тому, щоб роздумати про постать салезіянина, якого потребує наша дійсність і якого потребуємо ми, молодь. Цю постать я сформувала завдяки особистому досвіду, який пережила з салезіянами, котрі супроводжували мене у моєму зрості. Мені здається, що Капітула безпосередньо залучає нас, молодих осіб, які перебувають в процесі формація-супровід або вже стали молодими аніматорами, адже ми дуже чутливі до жестів, які можуть бути звернені до нас.

Щиро кажучи, кілька разів я почувалася засмученою, оскільки на перший погляд здається, що для деяких салезіян набагато важливіші такі речі, як рахунки, матеріальні речі, економіка, структури, управління тощо.

Та попри все, заклик поставити на перше місце справи серця сповнив мене радістю; мене дійсно наповнює великою надією виклик покинути зону комфорту, адже ми потребуємо переконаних Салезіян, які мають мрії та запал, які можуть бути живими свідками Христової любові і зможуть стати для нас прикладом всього того, що сповідував отець Боско.

Я вірю, що таким чином ми зможемо ще раз закохатися в цей стиль життя і посприяти більшому зросту нашої дорогої Салезіянської Родини, вочевидь, що при цьому кожен буде відігравати свою роль.

Ти назавжди в моєму серці. З любов'ю...».

Під час моєї останньої подорожі до Мексики один юнак з Молодіжного салезіянського руху вручив мені наступний лист, який він перед тим прочитав всім присутнім.

«Привіт, отче Анхелю. Передусім я б хотів привітатися з тобою і подякувати тобі за все те, що ти робиш. Як молодому члену салезіянського руху мені було дуже приємно отримати можливість трішечки поділитися досвідом моєї спільноти.

Мене звати А.К., мені 23 роки. Я родом з

прикордонної зони, Нуево-Ларедо, штат Тамауліпас. Для мене писати ці слова це справжній виклик, адже я знаю, що їх прочитає наступник отця Боско, нашого улюбленого отця Боско, особа якого надихала тисячі молодих осіб, щоб вони навернулися з любові до Бога, пережили незабутні моменти і пізнали краще одне одного.

Мушу сказати, що знайомий з Салезіянами вже близько десяти років. Я вважаю особливим благословенням можливість побачити народження Ораторії зі справжнього звалища відходів. Я радів, коли бачив, як поступово формувалася спільнота, яка прагнула працювати, надати можливість показати себе, плекати простір для радості, співжиття та миру для наших дітей і молоді, місце, де можна було б любити Христа вільно, присвячуючи цьому час і зусилля.

Протягом цього часу було складно підтримувати життя ораторії через складність оточуючого середовища, яке було пронизане наркотиками, алкоголем, дилерськими мережами, нелегальною міграцією, а найбільш вразливими особами були хлопці та дівчата. Дуже складно вести війну щодня, коли це – війна всіх проти всіх!

Треба визнати підтримку салезіянської спільноти і волонтерів, які нас супроводжують і намагаються звільнити молодь від цього всього. Та разом з тим є багато молодих осіб, закоханих в Ісуса Христа та отця Боско, молодих осіб, які віднайшли другий дім, нових друзів, місце, де можна правильно виражатися і розважатися.

Саме тому ми, молодь з Нуево-Ларедо, хочемо сказати отцеві Боско, що ми прагнемо бути такими ж мужніми, як і він, коли йдеться про переживання багатьох ситуацій, не впадаючи у відчай і не опускаючи рук, продовжуючи боротися за наші мрії, хоча ніхто з нас не знає, як довго ми зможемо продовжувати цю боротьбу... Більшість з нас продовжує ставити запитання, чому саме нас було обрано для життя і пізнання в ораторії, в якій ми можемо навчитися поділяти приклад отця Боско.

Нас захоплює те, як він присвячував час і життя найбільш потребуючим, даруючи їм місце, в якому можна жити, посилаючи осіб, котрі супроводжують нас, передаючи нам ту ж енергію і сили, щоб ми вірили в Ісуса та жили відповідно до Його прикладу.

Більшість з нас не уявляє свого життя без отця Боско та Салезіян, і тому ми можемо стверджувати, що Бог не був би закоханий в нас «божевільною» любов'ю, яка сповнена сміхом і великими переживаннями, якщо в нашому житті не було б саме його – отця Боско. Отче Боско, ти провадив заблуканих, які, не

знаючи мети свого життя, віднайшли відповідь у цьому домі, цій школі, цій церкві та на цьому подвір'ї.

Саме тому, дорогий отче Боско, я хотів би сказати тобі «дякую», адже ти завжди продовжуєш заохочувати і мотивувати молодь, а також я хотів би подякувати за те, що ти продовжуєш підтримувати мою «Велику Салезіянську Родину», в якій я пережив найкращі моменти свого життя, в якій я познайомився з надзвичайними людьми, від яких дотепер вчуся передусім такої радості від Божої любові,

про яку я ніколи й не мріяв; вчуся бути щасливим завдяки тому, ким я є, роблячи те, що мені до вподоби, не боячись і не соромлячись інших, просто переживаючи в максимальній мірі салезіянську харизму, і таким чином маючи змогу сказати, що я обрав Христа згідно зі стилем отця Боско».

Ось ці два свідчення, які допомагають нам зрозуміти, наскільки важливим для цих молодих осіб є життєвий шлях в салезіянському середовищі, в якому вони перебувають, і як саме це салезіянське середовище привело й продовжує вести їх до зустрічі з Христом. Водночас вони просять нас бути ближче до них, йти поруч з ними, особливо тоді, коли йдеться про важливі чи глибокі рішення, які дійсно торкаються їхнього життя та їхніх сердець.

Всі ми є дітьми великого мрійника, тому не дозволяймо мріям молоді згаснути так, як згасають падаючі зірки...»